

DOKUMENTACJA GEOGRAFICZNA

ZESZYT Nr 1

Tymczasowa instrukcja sporządzania
szczegółowych map użytkowania ziemi

(projekt)

Opracowali:

K. Dziewoński, J. Kostrowicki, H. Piskorz i R. Szczęsny

DOKUMENTACJA GEOGRAFICZNA

ZESZYT Nr 1

Tymczasowa instrukcja sporządzania
szczegółowych map użytkowania ziemi

(projekt)

Opracowali:

K. Dziewoński, J. Kostrowicki, H. Piskorz i R. Szczęsny

K O M I T E T R E D A K C Y J N Y :

Redaktor Naczelny: K. Dziewoński.

Członkowie Redakcji: J. Kobendzina, L. Ratajski, F. Uhorczak.

Sekretarz Redakcji: A. Werwicki.

Rada Redakcyjna: J. Barbag, J. Czyżewski, K. Dziewoński,
J. Dylík, R. Galon, M. Klimaszewski,
M. Kiełczewska - Zaleska, S. Leszczycki,
A. Malicki, B. Olszewicz, J. Wąsowicz,
A. Zierhoffer.

TYMCZASOWA INSTRUKCJA

sporządzania szczegółowych map użytkowania ziemi /projekt/

I. Prace wstępne

1. podkład
2. granice własnościowe
3. materiały statystyczne
4. plany urządzeniowe lasów

II. Praca terenowa

1. podział na bloki, sprawdzanie granic w terenie
2. obserwacje terenowe, wypełnianie formularzy
i szkic bloku
3. sprawozdanie z pracy terenowej

III. Opracowanie końcowe

1. mapa bloków
2. mapa podstawowa
3. mapy uzupełniające
4. opracowanie materiałów statystycznych
5. mapa kwalifikacyjna
6. opracowanie monograficzne badanego terenu

Załączniki

1. formularze
2. objaśnienia formularzy
3. klucz znaków.

Całokształt prac nad szczegółową mapą użytkowania ziemi rozpada się na 3 zasadnicze działy:

I. Pracę wstępną

II. Pracę terenową

III. Opracowanie końcowe.

W pracach wstępnych nad szczegółową mapą użytkowania ziemi należy zebrać i przygotować materiały będące podstawą dalszej pracy.

W ich skład wchodzi następujące czynności:

1. Przygotowanie podkładów, tj. zaopatrzenie się w oryginalne mapy w skali 1 : 25 000 lub ich odbitki oraz mapy w skali 1 : 100 000.

Mapa w skali 1 : 25 000 jest mapą podstawową w pracy terenowej, mapa w skali 1 : 100 000 jest mapą pomocniczą.

2. Zapoznanie się z treścią mapy dla uzyskania przybliżonej orientacji w opracowywanym terenie.

3. Wkreślenie w mapę podstawową granic gromad i powiatów. Wykreślenie granic administracyjnych na mapie jest rzeczą niezbędną dla przeprowadzonych badań, ponieważ opracowania szczegółowej mapy użytkowania ziemi dokonuje się według najmniejszych jednostek administracyjnych.

4. Wkreślenie na mapę podstawową granic własności PGR-ów i Spółdzielni Produkcyjnych na podstawie danych zebranych w Referacie Geodezyjnym Powiatowej Rady Narodowej oraz zarządach PGR-ów i Spółdzielni Produkcyjnych.

Granice własnościowe niejednokrotnie ulegają zniekształceniu przy przenoszeniu na mapę podstawową. Częstym zjawiskiem jest brak planów własnościowych, zwłaszcza Spółdzielni Produkcyjnych względnie plan taki jest wykonany odręcznie, bez podania skali. W takich wypadkach granice należy wykreślić bezpośrednio w terenie, opierając się na istniejących materiałach przybliżonych oraz na informacjach zarządu spółdzielni.

5. Zebranie materiałów statystycznych, odnoszących się do opracowywanej gromady oraz położonych w niej gospodarstw uspołecznionych. Materiały te należy uzyskać w Powiatowej Komisji Planowania Gospodarczego i w zarządach PGR-ów oraz Spółdzielni Produkcyjnych. Będą to materiały spisów rolnych, dotyczące następujących zagadnień gospodarczych:

a/ powierzchni gromady oraz poszczególnych PGR-ów i Spółdzielni Produkcyjnych z rozbiorem na poszczególne klasy użytkowania: grunty orne, łąki i pastwiska, nieużytki, lasy i ogrody, wody itp.;

- b/ powierzchni zasiewów gromady oraz poszczególnych PGR-ów i Spółdzielni Produkcyjnych;
- c/ przeciętnych zbiorów z hektara gromady oraz poszczególnych PGR-ów i Spółdzielni Produkcyjnych;
- d/ stanu hodowli;
- e/ gleb i podsziałów bonitacyjnych;
- f/ zagadnień ludnościowych.

6. Zebranie materiałów dotyczących lasów z planów urzędzeniowych lasów znajdujących się bądź w Ministerstwie Leśnictwa, bądź w Rejonach lub Nadleśnictwach Lasów Państwowych.

Prace w tym zakresie dzielą się na:

a/ wykreślenie na podkładzie mapy 1 : 25 000 granic lasów państwowych na podstawie mapy 1 : 20 000. załączonej do operatu urzędzeniowego;

b/ podzielenie lasów państwowych na bloki, które należy powiązać z podziałem na oddziały leśne;

c/ wypełnianie kart użytkowania leśnego na podstawie materiałów z planów urzędzeniowych oraz sporządzanie odpowiednich szkiców /głównie w oparciu o mapę drzewostanów i siedliskową wraz z opisem/.

Uzyskane tą drogą materiały dotyczące lasów państwowych należy później sprawdzić w terenie i przystosować do potrzeb mapy użytkowania ziemi, drogą wyeliminowania różnic pomiędzy klasyfikacją siedlisk leśnych w operatach urzędzeniowych, a klasyfikacją lasów rzeckiwistych, przyjętą w opracowaniu szczegółowej mapy użytkowania ziemi oraz wyeliminowanie nieścisłości i błędów. Dane dotyczące typów siedliska należy wiernie przyjąć z operatów urzędzeniowych i zapisać w karcie lasów. Materiały te służyć będą przy sporządzaniu mapy kwalifikacyjnej.

7. Opracowanie lasów prywatnych należy prowadzić bezpośrednio w terenie.

W wyniku braku planów i operatów urzędzeniowych, tok jej

jest następujący:

- a/ należy uzyskać dane dotyczące lasów prywatnych w Powiatowej Radzie Narodowej /Wydział Rolnictwa/;
- b/ sprawdzić uzyskane dane w terenie;
- c/ podzielić całość obszaru leśnego na bloki, a następnie wypełnić karty lasów.

8. Przed rozpoczęciem pracy terenowej każdy pracownik powinien zaopatrzyć się w komplet kart, busolę, ołówek zwykły, gumę, ołówki kolorowe /czerwony i niebieski/ oraz mapki poszczególnych bloków w skali 1 : 12 500, uzyskane drogą dwukrotnego powiększenia mapy 1 : 25 000, na których oznacza różne klasy użytkowania.

Przeprowadzający badania musi posiadać również zezwolenie na korzystanie z materiałów poufnych w Powiatowych Komisjach Planowania Gospodarczego oraz w Rejonach Lasów Państwowych i PGR-ach.

Wstępem do pracy terenowej winno być również przeszkolenie pracowników zarówno teoretyczne jak i praktyczne.

II. Praca terenowa.

Pracę terenową należy rozpocząć od szczegółowego zapoznania się z opracowywanym terenem, w celu uzyskania całości obrazu danej gromady. W tym czasie należy dokonać kontroli granic administracyjnych i własnościowych PGR-ów i Spółdzielni Produkcyjnych naniesionych na mapę. Zagadnienie kontroli granic ma duże znaczenie, gdyż dosyć często zachodzą różnice pomiędzy granicami naniesionymi na mapie, a granicami w terenie.

Granice administracyjne zostały bowiem wykreślone na podstawie map administracyjnych w skali 1 : 100 000, na których uległy one pewnej generalizacji. Ponadto na mapach popełniono błędy, które należy zaraz na wstępie prac terenowych wyeliminować. W zasadzie jeden obserwator, względnie dwóch obserwatorów, powinno opracowywać teren jednej gromady.

Po zapoznaniu się z terenem należy przystąpić do wydzielenia bloków.

Jako blok należy przyjąć pewien obszar dostatecznie duży, dający się łatwo zaznaczyć na mapie, a posiadający wyraźne i stałe granice w terenie bądź naturalne, jak np. granice pomiędzy gruntami ornymi a łąkami, lasami, wodami itp., bądź sztuczne, jakimi są drogi, linie kolejowe, czy też granice własnościowe państwowych gospodarstw rolnych lub leśnych, spółdzielni produkcyjnych itp. W wyborze granic pierwszeństwo powinny mieć elementy bardziej trwałe.

Tereny zajęte przez PGR-y lub Spółdzielnie Produkcyjne powinny być ujmowane w odrębne bloki.

W zasadzie możemy mieć do czynienia z dwoma rodzajami bloków: jednorodnymi i złożonymi /mieszanymi/.

Bloki jednorodne stanowią obszary zajęte przez jedną tylko kategorię użytkowania, jak np. większe kompleksy łąk, pastwisk, czy gruntów ornich. Bloki mieszane stosujemy wtedy, gdy użytkowanie terenu jest na stosunkowo niedużym obszarze bardzo zróżnicowane i składa się z szeregu drobnych skrawków gruntów ornich, łąk, pastwisk, nieużytków i odlogów, wzajemnie przeplatających się ze sobą.

Należy wówczas cały teren traktować jako jeden blok. Po ustaleniu granic bloku należy wykonać jego szkic orientacyjny, podając rozmieszczenie poszczególnych klas użytkowania ziemi na podkładzie map pomocniczych w skali 1 : 12 500. W razie braku podkładu pomocniczego szkic może być odrębny umieszczony na odwrocie karty.

Na mapie podstawowej należy zaznaczyć tylko granice bloku. Po wydzieleniu bloku i wykonaniu szkicu, można przystąpić do wypełniania formularzy; część formularzy należy wypełnić na podstawie obserwacji przeprowadzonych w terenie, pozostałe zaś punkty na podstawie wywiadu u ludności miejscowej.

Pytania, na które należy odpowiedzieć na podstawie własnej

obserwacji dotyczą przede wszystkim użytkownika. upraw specjalnych, agrotechniki. Drogą wywiadu należy uzyskać dane dotyczące okresu zmianowania, następstwa upraw oraz wydajności z hektara dla poszczególnych zbóż i okopowych. Ilość formularzy wypełnianych dla każdego bloku jest zmienna. Przy blokach jednorodnych sprawa wypełniania formularzy jest prosta, gdyż każdemu blokowi odpowiada jeden formularz, którego numer odpowiada numerowi bloku. Przy blokach mieszanych wypełnić należy tyle formularzy ile różnych klas użytkowania znajduje się w danym bloku. Formularze określamy numerem bloku i kolejnymi numerami porządkowymi np: 17/1, 17/2, 17/3 itp. Na odwrocie karty należy notować pewne obserwacje dokonane w czasie pracy, dotyczące gospodarki, a nie mieszające się w pytaniach formularzy, jak np: rozdrobnienie pól, układ działek i kierunek orki w stosunku do rzeźby terenu, erozję, zakamienienie, zachwaszowanie itp.

W czasie pracy w terenie należy wnosić zebrane dane na bieżąco na mapy zbiorowe, dla kontroli przeprowadzonej pracy, zwłaszcza wykrycia nieścisłości, np.: na stykach gromad itp. Niezależnie od tego należy prowadzić inspekcję dokonywanych prac i obserwacji w terenie.

Z chwilą zakończenia prac terenowych każdy obserwator musi wykonać na kalce technicznej mapę bloków oraz napisać sprawozdanie z przebiegu pracy.

W sprawozdaniu winny znaleźć się uwagi odnośnie napotkanych trudności, zaobserwowanych zjawisk natury gospodarczej, a także proponowane zmiany jakie należałoby wprowadzić w dziedzinie gospodarki rolnej na tym terenie.

III. Opracowanie końcowe.

Po ukończeniu prac terenowych należy przystąpić do opracowania końcowego zebranych w pracy przygotowawczej i w pracy terenowej materiałów. W czasie pracy terenowej podstawową jednostką operacyjną była gromada, obecnie podstawową jed-

nostką staje się arkusz mapy w skali 1 : 25 000.

W opracowaniu końcowym należy wykonać następujący zestaw map:

1. Czystorysy map bloków należy wykonać na podstawie map podkładowych na kaloe technicznej, z oznaczeniem granic i kolejności numeracji bloków, granic społeczniomych jednostek produkcyjnych oraz administracyjnych.
2. Mapę podstawową należy wykonać na podstawie mapy bloków, formularzy ze szkicami oraz przyjętego klucza znaków. Należy wkreślić w mapę granice administracyjne, granice własnościowe społeczniomych jednostek produkcyjnych, głównie drogi, linie kolejowe oraz granice bloków. W oparciu o szkice orientacyjne bloków należy nanieść wszystkie odrębne obszary różnych klas użytkowania.

Przy pomocy 24 kolorowych kredek "Technikolor" i ich kombinacji, a także różnych umownych znaków przyjętych w kluczu, należy oznaczyć następujące zagadnienia: użytkownika, poszczególne klasy użytkowania, płodozmiar i typ gospodarki przy gruntach ornych, typy gospodarze oraz stan melioracji przy łąkach i pastwiskach, formy aktualne drzewostanu i typy produkcyjne lasów, wreszcie kategorie nieużytków, odłogi i ugory, wody, typy osadnictwa itp.

3. Mapę przeglądową opracowanego terenu, uzyskaną przez pomniejszenie mapy podstawowej do skali 1 : 100 000, lub 1 : 300 000.

Przy opracowaniu tej mapy należy ograniczyć się do oznaczenia głównych klas użytkowania terenu.

4. Mapy pochodne w skali 1 : 100 000 i 1 : 25 000.

a/ Mapę wysokości pól i upraw okopowych z hektara w skali 1 : 100.000. Materiałem dla tych map będą dane statystyczne uzyskane dla gromad, z podziałem

na poszczególne P.G.R.-y i spółdzielnie produkcyjne oraz dane uzyskane drogą wywiadu. Dla gospodarki chłopskiej należy stosować dane przeciętne dla całej gromady.

b/ Mapy pochodne cząstkowe w skali 1 : 25 000.

Mapy takie należy opracować oddzielnie dla gruntów ornych, łąk i pastwisk, lasów, nieużytków oraz wód.

Przy gruntach ornych należy rozwinąć problematykę wydajności i upraw specjalnych, rozdrobnienia gospodarstw, przy lasach rocznego przyrostu drewna z hektara w m^3 , gęstość drzewostanu, występowanie runa użytecznego pod względem gospodarczym, obszarów występowania szkodników, przy łąkach wydajności z hektara oraz form zagospodarowania itp.

5. Mapę kwalifikacyjną.

Podstawą wykonania mapy kwalifikacyjnej są mapy podstawowe oraz cały szereg map pochodnych, jak również mapy środowiska geograficznego /glebowa, geomorfologiczna, hydrograficzna, klimatyczna itp./

Mapa kwalifikacyjna ma ująć w formie syntetycznej wnioski przeprowadzonych badań, wykazując dobre i złe strony gospodarki i użytkowania terenu.

Niezależnie od zestawu map należy każdorazowo opracowywać monografię użytkowania ziemi na danym obszarze.

SEKCJA MAPY 1 : 25 000

GROMADA

BLOK NR

OPIS POŁOŻENIA I GRANICE BLOKU

.....
.....
.....
.....

- Grunty orne Gromada.....Nr...
1. Użytkownik
 - a/ rolnicze stacje badawcze
 - b/ P.G.R. lub inne instytucje państwowe
 - c/ spółdzielnie produkcyjne
 - d/ gospodarstwa chłopskie
 2. Płodozmian
 - a/ okres zmianowania
 - b/ następstwo upraw
 3. Uprawy specjalne
 - a/ kukurydza
 - b/ buraki cukrowe
 - c/ rośliny oleiste
 - d/ warzywa w uprawie polowej
 - e/ len i konopie
 - f/ sady w uprawie polowej
 - g/ inne
 4. Ugory
 5. Agrotechnika
 - a/ system orki niezmechanizowany
zmechanizowany
 - b/ system siewu ręczny
siewnikowy
siewnikowy krzyżowy
 - c/ system zbioru ręczny
częściowo zmechanizowany
zmechanizowany
 6. Wydajność z ha
 - a/ żyto ziemniaki
 - b/ pszenica..... buraki cukr.
 - c/ jęczmień.....
 - d/ owies

Uwagi:

- Łąki i pastwiska - Gromada.....Nr...
1. Użytkownik
 - a/ w zarządzie P.G.R.
 - b/ spółdzielnie produkcyjne
 - c/ terenowe Rady Narodowe
 - d/ gospodarstwa chłopskie
 2. Typy gospodarcze użytków zielonych
 - a/ łąki
grądowe
zalewowe
bagienne
pobagienne
 - b/ pastwiska
 3. Zagospodarowanie i agrotechnika
 - a/ zmeliorowane
niezmeliorowane
 - b/ zagospodarowane
niezagospodarowane
 - c/ zniszczone
 - d/ technika sprzętu siana
 4. Wydajność
 - a/ zbiór siana z ha
ilość pokosów
 - b/ ilość wypasanego inwentarza

Sady i ogrody Gromada.....nr...

1. Użytkownik
 - a/ stacje badawcze
 - b/ P.G.R.lub inne instytucje państw.
 - c/ spółdzielnie produkcyjne
 - d/ gospodarstwa chłopskie
2. Typy gospodarcze
 - a/ ogrody przydomowe
 - b/ ogrody działkowe
 - c/ ogrody handlowe otwarte
 - d/ sady przydomowe
 - e/ sady handlowe
 - f/ szkółki drzew
3. Typy kultur
4. Elementy powiązania gospodarki
 - a/ rozdzielone
 - b/ połączone
 - współrzędne
 - przewaga ogrodnictwa
 - przewaga sadownictwa

Uwagi:

Nieużytki i odłogi Gromada.....nr...

1. W zarządzie
 - a/ państwowym
 - b/ spółdzielczym
 - c/ prywatnym
2. Charakterystyka
 - a/ charakter powierzchni

 - b/ stosunki wodne

 - o/ geneza
3. Możliwości zagospodarowania

Uwagi:

1. Kategorie
 - bagna czarne
 - tereny piaszczyste
 - żwirowiska
 - tereny skaliste
 - odłogi
 - inne

Objaśnienia formularzy.

Komplet formularzy do szczegółowej mapy użytkowania ziemi składa się z karty głównej i 7 oddzielnych kart dla każdej z podstawowych klas użytkowania ziemi, a w szczególności dla:

1. Gruntów ornych
2. Łąk i pastwisk
3. Sadów i ogrodów
4. Nieużytków i odłogów
5. Lasów
6. Wód
7. Terenów osiedleńczych i innych.

Karta główna bloku musi zawierać: nazwę gromady, numer bloku, bliższe dane co do położenia i granic oraz szkic orientacyjny danego bloku. Każda karta wypełniona musi mieć podaną nazwę gromady oraz kolejny numer bloku do którego się odnosi.

1. Karta gruntów ornych

Do tej grupy użytków należy zaliczyć grunty orne, które w momencie badania były zajęte przez uprawy, oraz obszary ugorów, to jest ziemi okresowo nie będącej w uprawie. Do gruntów ornych należy również zaliczyć tereny zajęte przez sady w uprawie polowej. Przy wypełnianiu karty należy przede wszystkim ustalić użytkownika, a następnie drogą wywiadu ustalić stosowany płodozmian.

Ustalając płodozmian należy określić przede wszystkim okres zmianowania oraz następstwo upraw i proporcje /stosunek procentowy/. Na ziemiach polskich najczęściej występują obecnie następujące płodozmiiany:

- a/ dziki - jest to taki płodozmian, w którym nie można określić stałej rotacji w czasie, czy kolejności upraw.
- b/ z ugorem /3 lub 4 letni/ - jest to taki płodozmian, w którym co pewien okres czasu część gruntów pozostaje na okres roku lub 2 lat w stanie nieuprawianym.

c/ 3 letni

d/ 4 letni

e/ 5 letni

f/ 6 - 7 letni

g/ trawopolny /7 - 10 letni/. Cechuje się tym, że na pewien okres czasu /1 - 2 lat/ część ziemi jest obsiana trawami.

Drogą wywiadu należy ustalić również następstwo upraw dla poszczególnych okresów zmianowania, np. w płodozmianie 4 letnim następstwo: żyto - ziemniaki - pszenica - motylkowe itp. Dokładne wypełnienie tej rubryki jest konieczne dla określenia przy sporządzaniu mapy podstawowej kierunkowości produkcyjnej danego płodozmiannu.

Istnieje 5 zasadniczych kategorii kierunkowości produkcyjnej oraz cały szereg mieszanych:

a/ zbożowy

b/ okopowy

c/ przemysłowy

d/ pastewny

e/ ogrodniczy

Płodozmiannem zbożowym nazywamy taki, w którego rotacji znajduje się więcej niż 50 % upraw zbożowych.

Płodozmiannem okopowym nazywamy taki, w którego rotacji znajduje się do 30 % upraw okopowych.

Przemysłowy i pastewny występuje wtedy kiedy w zmianowaniu duży nacisk położony jest na rośliny przemysłowe lub pastewne. Rośliny przemysłowe lub pastewne występują wówczas 2 lub 3 krotnie.

Ogrodniczy występuje wtedy kiedy w okresie zmianowania znajdują się warzywa w uprawie polowej w ilości ponad 35 %.

Jeżeli w płodozmianie rośliny okopowe i przemysłowe zajmują ponad 50 % upraw w rotacji, mamy wtedy do czynienia również z płodozmiannem ogrodniczym. Najczęściej mamy do czynienia z płodozmiannami mieszanymi, a więc: zbożowo - okopowym, okopowo - pastewnym, zbożowo - okopowo - pastewnym itp. Drogą wywiadu należy ustalić również wskaźniki wydajności z hektara dla poszczególnych zbóż i okopowych, a na podstawie własnych obserwacji dać odpowiedź na pytanie dotyczące upraw specjalnych agrotechniki i ugorów oraz podać w uwagach obserwacje

dotyczące erozji gleb, układu działek itp.

2. Karta łąk i pastwisk.

Do łąk należy zaliczyć tę grupę użytków zielonych, które są trwałe lub przynajmniej wieloletnie, z sady koszone raz lub kilka razy w ciągu roku, do pastwisk zaś te tereny, na których trawa nie jest zbierana, ale spaszana przez inwentarz.

Łąki i pastwiska dzielią się na 3 zasadnicze grupy różniące się pomiędzy sobą genezą powstania, położeniem, rodzajem gleby i warunkami wodnymi.

a/ Łąki i pastwiska grądowe

b/ " " zalewowe /łęgowe/

c/ " " bagienne i pobagienne

a1/ Łąki i pastwiska grądowe zasilane są przede wszystkim wodami opadowymi, zajmują miejsca wysynne, tereny wyniosłe wśród bagien lub obniżenia wśród pól, łagodnie nachylone powierzchnie, zbocza oraz stożki napływowe cieków okresowych. Rozpadają się na 3 podgrupy, właściwe, popławne i podmokłe. Charakteryzuje je roślinność niska i gęsta o dużej ilości ziół i roślin motylkowych. Zajmują niewielkie powierzchnie, mają duże znaczenie w produkcji pasz.

b1/ Do łąk i pastwisk zalewowych /łęgowych/ zaliczamy łąki i pastwiska położone w dolinach rzek, podlegające okresowym zalewom przy wysokich stanach wód płynących. Rozpadają się na 3 podgrupy: właściwe, rozlewiskowe i zastoiskowe. Charakteryzuje je roślinność wysoka o przewadze traw nad turzycami, mniejszym udziałem roślin motylkowych.

c1/ Do łąk i pastwisk bagiennych należy zaliczyć tereny podmokłe podlegające dłuższemu podtopieniu. Charakteryzują się wysoką lub dość wysoką roślinnością, przeważają turzycy oraz mniejszym lub większym udziałem mchów, a także rozwijającym się procesem torfotwórczym.

Zajmują duże tereny w dolinach rzek, zwykle dalej od koryta rzecznego na terenach morenowych w miejscach dawnych jezior itp. Typem pochodnym są łąki i pastwiska pobagienne powstałe po osuszeniu terenów podmokłych, brak tutaj równowagi wodnej, często zasoby torfów ulegają przesuszeniu. W celu utrzymania ich w dobrym stanie muszą być stosowane zabiegi agrotechniczne i nawadnianie. łąki górskie dzielą się na:

1. Hale lub pastwiska górskie śródleśne powstałe na skutek działalności gospodarczej człowieka. Dzielą się na szereg podtypów.
2. Hale wysokogórskie położone od górnej granicy lasów po strefę turni.

Wydajność łąk, a przy pastwiskach ilość wypasanego bydła należy uzyskać drogą wywiadu.

Materiały dotyczące zagospodarowania i agrotechniki należy zebrać na podstawie własnej obserwacji, popartej dodatkowo wywiadem.

3. Karta sadów i ogrodów.

Do grupy sadów i ogrodów należy zaliczyć sady i ogrody przydomowe jak również wydzielone z pól sady i ogrody handlowe oraz ogrody działkowe i szkółki drzew.

Nie należy natomiast zaliczać do tej kategorii warzyw i sadów w uprawie polowej. Przy oznaczaniu sadów i ogrodów przydomowych duże trudności mogą następczać ich niewielkie wymiary, nie dające się często oznaczyć na mapie. W tym wypadku należy wypełnić jako kartę główną, kartę terenów osiedleńczych, a do niej jako materiał uzupełniający dołączyć kartę sadów i ogrodów. Przy wypełnianiu karty należy zwrócić uwagę na elementy powiązania gospodarki sadowniczej i warzywniczej.

4. Karta nieużytków i odłogów.

Do nieużytków należy zaliczyć obszary niewykorzystane gospodarczo przez człowieka. Pod względem pochodzenia dzielą się na 2 grupy:

a/ nieużytki naturalne

b/ " sztuczne

W pierwszym wypadku będą to strome zbocza, nagie skały, ruchohome piaski, wydmy, żwirowiska, kamieńce nadrzeczne, bagna i trzęsawiska itp.

W drugim wypadku będą to tereny po eksploatacji gliny, torfu, opuszczone kamieniołomy, hałdy itp.

Do odłogów należy zaliczyć te obszary, które kiedyś były uprawiane, a w skutek działań wojennych, migracji ludności, czy też przemian gospodarczych nie są obecnie użytkowane.

Odłogi stanowią nieużytki czasowe i ulegają obecnie stopniowo likwidacji. Są łatwe do rozpoznania, gdyż poprzez roślinność lub samosiewy leśne widoczne są ślady dawnej gospodarki człowieka, to jest układ szachownicowy pól, ślady orki itp. Wypełnienie karty nieużytków i odłogów ma charakter opisowy.

Wypełniający po ustaleniu dawnego, ewentualnie obecnego użytkownika daje charakterystykę danego obszaru przez opisanie charakteru powierzchni, stosunków wodnych i genezy powstania, tak by na tej podstawie można było później odpowiednio sklasyfikować dany teren.

5. Karta lasów.

Wyróżnia się na mapie następujące typy drzewostanów i ich najbardziej charakterystyczne podtypy:

1/ Bory:

bór suchy

bór świeży

bór wilgotny

2/ Lasobory /bory mieszane/

lasobór bałtycki

lasobór borealny

lasobór środkowo - polski

lasobór podgórski

- 3/ Lasy grondowe /liściaste i mieszane/
grond typowy
dąbrowa
grond bukowy
grond jodłowy lub bukowo jodłowy
- 4/ Lasy łąkowe /łągi/
mieszany las łąkowy
ols jesionowy
ols olszynowy
las topolowo - wierzbowy
- 5/ Lasy górskie
las regla dolnego
bór regla górnego
bór kosówkowy
- 6/ Monokultury.

1/ Bory.

Występują głównie na glebach piaszczystych, silnie zbieli-
oowanych. Dominującym elementem drzewostanu jest sosna.

a/ Bór suchy tworzy sosna /90 - 95 %/ z niewielką domieszką
brzozy gruczołkowatej, wierzby, sporadycznie dębu. Strza-
ły słabo wykształcone o grubej korowinie, zwarcie słabe.
Podszycie ubogie i rzadkie, występuje głównie jałowiec,
jarzębina i podrosty drzew. Runo składa się z suchych
mohów, porostów /chrobotki/, wrzosu, traw, szcztolicha
siwa, kostrzewa owoza, poróWKi brzuszniocy, grzybów.

b/ Bór świeży. W składzie gatunkowym panuje sosna /85-90 %/
o dobrze rozwiniętej strzale. Stałą domieszkę stanowi
brzoza gruczołkowata, osika i dąb, w pasie świerkowym
wzrasta udział świerka, a w granicach zasięgu występują
jako domieszka buk i jodła. Zwarcie koron średnie.
W podszyciu występuje jałowiec, sporadycznie jarzębina,
w miejscach żyzniejszych trzmielina i leszczyna, w wil-
gotniejszych kruszyna czasami rzadko rozrzucony podszyt
dębowy, świerkowy, czy bukowy. W skład runa wchodzi

głównie: borówka czernica, szozawik, konwalijka, paprocie, mchy wilgotne, grzyby.

c/ Bór wilgotny. W składzie gatunkowym występuje głównie karłowata sosna o koronach parasolowatych, luźnych, słabo ugałęzionych; zwarcie nierównomierne, najczęściej słabe. W domieszce brzoza omszona, sporadycznie olsza i osika, w granicach zasięgu świerk, w zagłębieniach wierzby krzewiaste. W podszyciu znajdują się gdzieniegdzie rozrzucone krzaki kruszyny.

Runo stanowią mchy torfowe, bagno, łochynia, wełnianka, turzyce, trzęślica, borówka czernica, żurawina, rosiczki, modrzewnica.

Ponadto w borach wilgotnych podtypu atlantyckiego występują w runie wrzosiec, woskownica, bażyna.

2/ Lasobory /Bory mieszane/

Występują na glebach zbielicowanych - żyzniejszych o silniejszym udziale procesu darniowego. Stanowią las z zaznaczającą się piętrowością. W składzie gatunkowym sosna stanowi co najmniej 50 %, udział jej może wzrosnąć do 70-80 %. Sosna występuje z udziałem dębu, grabu, buka lub świerka. Domieszki stanowią głównie drzewa liściaste /brzoza, osika/ względnie jodła i modrzew.

a/ Lasobór bałtycki charakteryzuje obok sosny duży udział buka, w domieszce dąb i brzoza. Niższe piętra tworzy brzoza i jarzębina, czasami brekinia.

Podszycie składa się z podrostów bukowych, obok których występują nielicznie jałowiec, jarzębina, kruszyna, leszczyna, jeżyna i wilczełyko.

Runo zawiera obok czernicy, szozawika, konwalii i paproci, niektóre elementy zachodnie, jak bluszcz, rokitnik i żarnowiec.

Lasobór bałtycki występuje głównie na Pojezierzu Pomorskim oraz w zachodniej części Niziny Wielkopolskiej.

b/ Lasobór borealny. W drzewostanie często równorzędną pozycję z sosną zajmuje świerk. Domieszkę stanowią dąb, brzoza i rzadziej lipa, klon, jesion. Niższe piętro tworzą podrosty świerkowe z domieszką grabu, brzozy i jarzębiny. Podszycie tworzy leszczyna, kruszyna i malina. Runo składa się z różnorodnych gatunków mchów, borówek, paproci, a także szczawiku i konwalii. Lasobór borealny występuje na obszarze północno-wschodniego zasięgu świerka.

c/ Lasobór środkowo - polski występuje na obszarze leżącym pomiędzy granicami masowego występowania buka, świerka i jodły tj. głównie na nizinie Mazowieckiej i Wielkopolskiej. Ma w górnym piętrze drzewostanu dobrze rozwiniętą sosnę oraz dąb, jako domieszka występuje brzoza i osika. Piętro niższe składa się z grabu i jarzębiny. Podszycie zwykle bogate z dominantą leszczyny obok której występują: jarzębina, kruszyna, trzmielina brodawkowata, jeżyny i jałowiec. Runo różnorodne, dominuje borówka czernica, czasami konwalie, paprocie lub trawy, poza tym jest szczawik, grzyby i mchy.

d/ Lasobór podgórski. Piętro górne tworzy tu sosna oraz jodła, świerk lub buk, w domieszce także dąb i lipa lub klon. Piętro niższe stanowią podrosty tych drzew. Podszycie składa się z leszczyny, jeżyn, suchodrzewu i wilozogółka. Runo dość ubogie, głównie mszyste, ozerniocowe, lub szczawikowe, jest dużo paproci i traw. Obszary występowania lasoboru podgórskiego znajdują się głównie na podgórzu Sudeckim i Karpackim oraz wyżynach środkowo - polskich.

3/ Lasy grondowe /liściaste i mieszane/.

Występują na glebach żyznych, najczęściej brunatnych, rozwiniętych na glinach lub utworach pylastych.

Grondy stanowią lasy wielopiętrowe, bogate w gatunki drzew, krzewów i roślin zielnych.

a/ Grond typowy, główny składnik stanowi grab, który występuje w niższym piętrze. Piętro wyższe tworzy dąb, w mniejszej ilości lipa i klon, niekiedy brzoza i osika, w miejscach bardziej wilgotnych jesion i wiąz. W północno - wschodniej części Polski składnikiem grondów typowych bywa świerk, który tworzy wyższe piętro nad dębami. Podszycie prócz podrostów tworzy leszczyna, derenie, trzmielina, kalina, bez czarna i koralowa, maliny, jeżyny, wilozełyko.

W runie głównie rośliny kwitnące wiosną - kopytnik pospolity, marzanka wonna, konwalia, gajowiec żółty, pszeńce, szczyr trwały, gwiazdnica, przylaszczka, zawilec.

b/ Dąbrowa jest lasem wielopiętrowym, najwyższe piętro tworzy dąb, z bardzo małą domieszką buka, lipy, modrzewia, jodły, rzadziej brzozy i osiki, czasami świerka lub sosny. Niższe piętro składa się głównie z grabu. Podszycie bardzo bogate, składa się z wielu gatunków krzewów, np. leszczyny, trzmieliny brodawkowej, bzu czarnego, berberysu, kaliny, głogów, jeżyny, róży dzikiej.

Runo tworzą liczne trawy, orlik pospolity, pszeńce, gorysz, pierwiosnka, liczne motylkowe /groszki, koniozyny/ przetaczniki, dzwonki, fiołek.

c/ Grond bukowy - buczyna, ma w górnym piętrze buk i nieznaną domieszkę innych drzew, jak np. jaworu, klonu, dębu, lipy, wiązu, grabu, jesionu, modrzewia, świerku. Podszycie dosyć rzadkie - jarzębina, suchodrzew, maliny. Runo składa się z mohów i roślin zielnych kwitnących na wiosnę np.: ozosnek niedźwiedzi, kopytnik, marzanka,

konwalia, żywec, niecierpek, szozyr, gajowiec, przy-
laszozka, zawilec, poza tym trawy i paprocie.

d/ Grondy jodłowe lub jodłowo-bukowe mają w piętrze górnym
jodkę lub jodkę z bukiem z domieszką dębu, świerku, sos-
ny, lipy, modrzewia, wiązu.

W podszyciu występuje bez koralowy, trzmielina brodaw-
kowata, maliny, jeżyny.

Runo tworzy duża ilość paproci, zawilec, ozosnek nie-
dźwiedzi, marzanka, żywec, gajowiec, niecierpek, szozyr.
Grondy jodłowe i jodłowo budowe występują głównie na
podgórzu Karpat i Sudetów oraz w wyższych partiach wyżyn
środkowo - polskich.

4/ Lasy łągowe.

Rozwijają się na glebach silnie nawadnianych z zewnątrz
/okresowo lub stale/ o mniejszej lub większej ruchliwości
wód nawadniających /mady, aluwia rzeczne, gleby mułowe -
błotne, torfy niskie/.

Gatunkami tworzącymi lasy łągowe są olchy, wierzby, wiązy
i jesiony.

Charakteryzują się bogatym podszyciem i bujnym runem, wy-
stępującym niekiedy kępami.

a/ Mieszany las łągowy. Stanowił najbardziej bogaty typo-
wy las łągowy, dziś już prawie wyniszczony, zachował
się jedynie w rezerwatach i w resztkowych stanowiskach
rozrzuconych po całym obszarze Polski. Piętro drzew
tworzą: wiąz polny, dąb i jesion, rzadziej lipa, topole,
buk i klon lub jawor.

Niższe piętro składa się z olchy czarnej i szarej, wierz-
by białej i kruchej.

Podszycie bardzo bujne składa się z szakłaku, kruszyny,
ezeremchy, bzu czarnego, trzmieliny, kaliny, porzeczki,
wilczegołyka, oraz wierzb krzaczastych.

Runo stanowią: podagrycznik, dzięgiel, śledziennica,

sadziec, wiązówka, gajowiec, kukliki, niecierpek, psianka, gwiazdnica, pokrzywa, kozłek, trawy błotne i paprocie.

b/ ols jesionowy - różni się od olszynowego udziałem jesionu do 50 %, bujniejszym wzrostem olch, bujniejszym podszyciem /wzrasta ilość ohmielu/ i runem.

c/ ols typowy /olszyna/. Drzewostan niewysoki dominuje olsza czarna 80 % z domieszką jesionu, brzozy omszonej lub świerka, czasami wiązu.

W niższym piętrze rosną różne gatunki wierzb. Podszycie tworzą krzaczaste wierzby, kalina, kruszyna, очерemoha, szakłak, porzeczeki i ohmiel.

W runie na kępach rosną paprocie, pokrzywy, dzięgiel, czermień błotna, knieś błotna, kielisznik, turzyce, skrzy-
py, sadziec, wiązówka, przytulie, kukliki, kosaciec, tojeś, krwawnica, bobrek, niezapominajka, psianka, kozłek, siedmiopałecznik, karbieniec.

Olszyny występują często w formach zdegradowanych przez człowieka. Dominuje wówczas olsza odroślowa krzaczasta, podszycie i runo uboższe.

d/ Las topolowo - wierzbowy. Piętro drzew tworzą wierzby, najczęściej biała i krucha oraz topole - czarna i biała, niekiedy występuje olsza.

Podszycie składa się z wierzb krzaczastych, głównie wilkiny i łozy, czasami z domieszką kruszyny, świdwy i kalin. Runo ubogie, rosną ucep, trzcinniki, wierzbownica, sadziec, wiązówka, przytulia, tojeś, niezapominajka, psianka, kozłek, gdzie indziej trzoina i sitowie.

Lasy tego typu w małych skupiskach porastają piaszczyste brzegi, zakola rzek i mielizny śródrzeczne.

Formy zdegradowane pozbawione są topoli. Dominują wierzby krzaczaste. Runo zubożone.

5/ Lasy górskie.

a/ Lasy regla dolnego - sięgają w Tatrach od 500 do 1250 m, w Sudetach od 450 do 900 m npm.

Piętro drzew składa się z jodły, świerka, buka w różnych stosunkach ilościowych. Jako domieszka występuje jawor, klon, modrzew, sosna. Podszycie składa się z porostów malin, jeżyn, bzu, jarzębiny, wilozegojka, czerechy, porzeczki alpejskiej i z pnączy.

Runo bogate podobne do runa lasów grądowych z domieszką elementów górskich.

b/ Bór regla górnego. Lasy tego typu sięgają w Tatrach od 1250 do 1450 m, w Sudetach od 900 do 1160 m npm.

Dominuje świerk /90 - 95 %/. W niższych partiach domieszka buka, jodły, brzozy, modrzewia; w górnych domieszka limby i wyżej kosodrzewiny. Podszycie ubogie, przeważa jarzębina, brzoza karpacka, porzeczki alpejskie, powojnik alpejski.

Runo stanowią borówki, mohy, paprocie, widłaki, szozawik, konwalijka.

c/ Bór kosówkowy - sięga w Tatrach od 1400 do 1800 m, w Sudetach od 1160 do 1350 m npm.

Dominuje kosodrzewina tworząca bardzo gęste i zwarte kompleksy zarośli. Na pograniozu z reglem górnym spotyka się limby i pojedyncze karłowate świerki. Wyżej występuje brzoza omszona, niektóre wierzby i z krzewów jarzębina, jałowiec górski, wiciokrzew, porzeczki/akalna i alpejska/, powojnik.

Runo składa się z mchów, borówek, paproci, trzcinników, na glebach głębszych występuje goryczka, tojad mocny, omieg górski, modrzyk górski itp.

Wśród lasów regla dolnego i górnego występują również bory bagienne ze świerkiem /obszary bezodpływowe/ oraz olszyny nadrzeczne z olszą i runem złożonym z wysokich bylin.

6/ Monokultury - są to mniejsze lub większe obszary, na które wprowadzono jeden gatunek drzewa na obce mu siedlisko, np. siedlisko lasoboru czy grondu zajęte przez świerk lub sosnę.

W zależności od tego jaki gatunek drzewa będzie tworzył daną monokulturę, należy przyjąć dla niej nazwę: sośniny /monokultura sosny/, świerczyny /monokultura świerku/, buczyny, dębiny, grabiny, brzeziny, osiozyny itp.

Typy produkcyjne drzewostanu

a/ Las w gospodarce zrębowej z reguły przedstawia drzewostan jednowiekowy. W zależności od siedliska i prowadzonej gospodarki może być różnogatunkowy, lub jednogatunkowy np. monokultura sosny. Odnowienie zrębów uzupełnionych następuje głównie z nasienia /przez sadzenie lub siew/, lub z odrośli /np. lasy olszynowe/.

W tak odnowionych lasach poszczególne klasy wieku zajmują większe zwarte partie. Wyróżniamy na podstawie nich:

starodrzew	ponad 80 lat
rębny i bliskorębny	od 40 lat
drągowinę	od 20 lat
młodniki	do 20 lat

zręby - niezalesiony obszar po wyoiętym drzewostanie

halizny - pozostający dłużej niezagospodarowany obszar po wyoiętym lub zdewastowanym drzewostanie.

b/ Odmiennie natomiast wygląda drzewostan, gdzie jest prowadzone pozyskanie drewna przez gospodarkę z rębnią gniazdową lub smugową. Odnowienie następuje głównie przez samosiew boczny lub górny z ewentualnym podsiewaniem lub podsadzaniem.

W tak prowadzonej gospodarce, już na małej powierzchni

np. jeden oddział mamy drzewostan różnowiekowy, a nawet różnogatunkowy.

- c/ Samosiewy - stanowią mniejsze lub większe obszary odłogów pokryte najczęściej sosną, brzozą lub osiką, /nasiona z tzw. nalotu/ o niedostatecznym zwarciu, wymagające dolesienia, jeżeli obszar ma stać się powierzchnią leśną.

Runo leśne

Dla charakterystyki runa leśnego należy podawać głównie rośliny wskaźnikowe typów lasu i rośliny mające znaczenie gospodarcze.

Materiały z operatów urzędzeniowych

1. Typy siedliskowe lasów.

Należy trzymać się podziału przyjętego w operatach urzędzeniowych. Dane te oddadzą usługi przy sprawdzaniu typologii lasu i przy opracowaniu mapy kwalifikacyjnej.

2. Udział gatunków głównych.

Zenotowanie procentowego udziału gatunków głównych pozwoli ustalić między innymi obszary monokultur, które nie są wykazywane w operatach urzędzeniowych.

Dane te, uzyskane z operatów urzędzeniowych, pozwalają również na skontrolowanie podanej typologii lasu.

3. Zwarcie drzewostanu, podawane jest w operatach urzędzeniowych, mówi ono nam w jakim stopniu jest wykorzystana powierzchnia leśna.

4. Przyrost drewna z hektara.

Przyrost roczny z m^3 z hektara jest różny dla poszczególnych klas wieku, najniższe klasy mają większy przyrost. Dane te należy wyciągnąć na podstawie materiałów urzędzeniowych lasów.

5. Należy również na podstawie operatów urzędniowych wypisać runo leśne, co niezmiernie ułatwi pracę w terenie, jak również pozwoli wyłowić błędy w klasyfikacji typów drzewostanów.

6. Karta terenów osiedleńczych i innych

Karta terenów osiedleńczych i innych obejmuje następujące typy użytkowania ziemi:

a/ tereny osiedleńcze

b/ tereny przemysłowe i składowe poza osiedlami

c/ tereny technicznej obsługi rolnictwa

d/ tereny komunikacyjne.

a1/ Tereny osiedleńcze dzieli się na cztery rodzaje:

tereny zabudowy śródmiejskiej - to jest zabudowy zwartej, kilkukondygnacyjnej, zazwyczaj położonej w centralnej części miasta, charakteryzującej się użytkowaniem mieszanym, mieszkaniowo - handlowo - przemysłowym.

tereny zabudowy miejskiej - Jest to zabudowa zwarta lub blokowa, wielokondygnacyjna, w przeważającej części zajęta na cele mieszkaniowe.

tereny zabudowy podmiejskiej - Jest to zabudowa luźna, domy jedno lub dwu rodzinne, otoczone sadami lub ogrodami.

tereny zabudowy wiejskiej - Są to tereny zabudowane domami mieszkalnymi łącznie z budynkami gospodarszymi.

b1/ Tereny przemysłowe i składowe - Są to bądź większe tereny fabryk, hut, kopalń jak również magazynów i składów w miastach lub osiedlach względnie wszelkie tereny składowe położone poza osiedlami.

c1/ Tereny technicznej obsługi rolnictwa obejmujące przede wszystkim stacje T.O.R.-u i P.O.M.-u, jak również zabudowania gospodarcze P.G.R. stanowiące obszary wydzielone

z obszarów osiedleńczych.

d1/ Do terenów komunikacyjnych należy obok dróg i linii kolejowych zaliczyć stacje kolejowe i autobusowe, porty rzeczne i morskie, tereny składów i magazynów kolejowych, portowych itp.

Klucz znaków do szczegółowej mapy użytkowania ziemi

G r a n i c e

granice Powiatu	
" Gromady	
" P.G.R.-u	
" Spółdz. Produkcyjnych	
" Bloków	

G r u n t y o r n e

Płodozmian dziki		
" z ugorem		
" 3 letni		
" 4 letni		
" 5 letni		
" 6 - 7 letni		
" trawopolny		
" zbożowy		tło nr 18
" okopowy		tło nr 19
" przemysłowy		tło nr 20
" pastewny		tło nr 21

Plodozmiar ogrodniczy [-----] tło nr 22

Łąki i pastwiska

Łąki

grindowe [-----] tło nr 4

zalewowe [-----] tło nr 3

bagienne [-----] tło nr 2

pastwiska

grindowe [|||||] szraf nr 4

zalewowe [|||||] szraf nr 3

bagienne [|||||] szraf nr 2

zmeliorowane [.....]

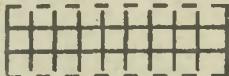
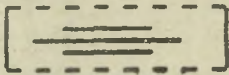
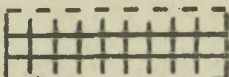
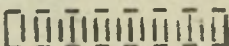
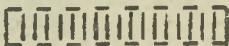
melioracje zniszczone lub nieczynne [XXXXXX
XXXXXX]

roślinność wodna [|||||] szraf nr 10

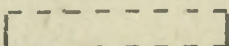

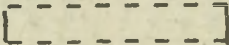
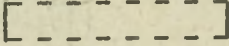
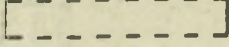
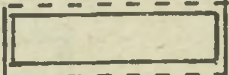
sady i ogrody [-----] tło nr 22
obwódka nr 18

przydomowe [-----] tło nr 22
obwódka nr 5

N i e u ż y t k i i o d ł o g i

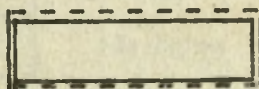
skaliste		tło nr 23
piaski i żwiry		szraf nr 23
bagna		tło nr 2 szraf nr 10
odłogi		szraf nr 18
ugory		szraf nr 18
inne		tło nr 2 szraf nr 23

T e r e n y o s i e d l e Ń c z e i i n n e

zabudowa wiejska		tło nr 5
" podmiejska		tło nr 6
" miejska		tło nr 7
" śródmiejska		tło nr 8
przemysł		tło nr 9
techniczna obsługa rolnictwa		tło nr 5 obwódka nr 9

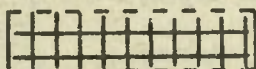
**Wydobycie surowców
mineralnych /o z y n n e/**

torf

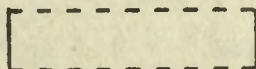
tło nr 2
obwódka nr 23

żwir i piasek

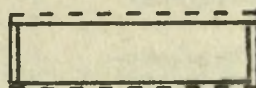
szraf nr 23

kamieniołom

tło nr 23

glinianki

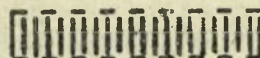

tło nr 3
obwódka nr 23

L a s y

Bory

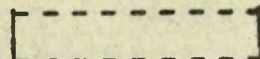
bór suchy

szraf nr 17

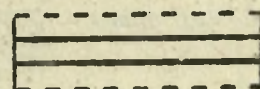
tło nr 17

bór świeży

tło nr 17

bór wilgotny

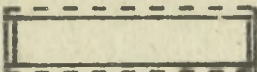
szraf nr 17

Lasobory tło nr 16	Lasobór bałtycki	[]
	Lasobór środkowo polski	[]
	" borealny	[]
	" podgórski	[]
Lasy grondowe tło nr 15	grond typowy	[]
	" bukowy	[]
	" jodłowy	[]
	dąbrowa	[]
Lasy łęgowe tło nr 14	ols olszynowy	[]
	lasy topolowo- wierzbowe	[]
	ols jesionowy	[]
	las regla dolnego	[]
Lasy górskie	bór regla górnego	[]
	bór kosówkowy	[]

Znakowanie nieustalone do uznania w ramach
podstawowego koloru tła

monokultury sosny		szraf nr 17
świerku		szraf nr 16
dębu		szraf nr 15

tereny niezalesione
/zręby i halizny/

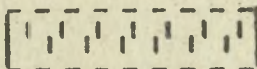

obwódka nr 17
lub 16, 15

młodniki

dragowina

rębny i bliskorębny

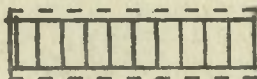

starodrzew

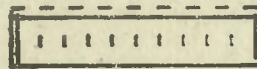
S a m o s i e w y

na pastwisku

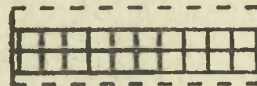
obwódka nr 17
szraf nr 2

na łące

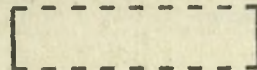
obwódka nr 17
tło nr 2,3,4

na ugorze

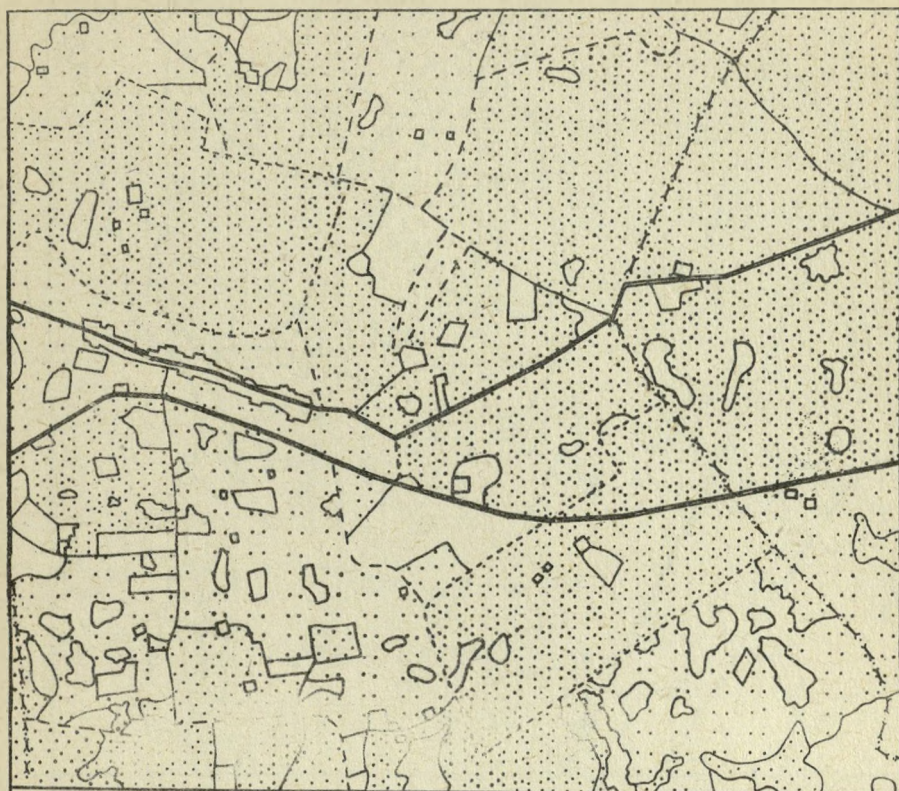

obwódka nr 17
szraf nr 18

W o d y

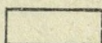

tło nr 10

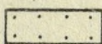

GRUNTY ORNE

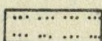
Płodowian dziki

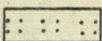
z ugorem

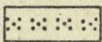
3 letni

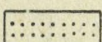
4 letni

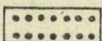
5 letni

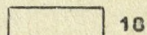
6-7 letni

trawopolny

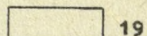

zbożowy

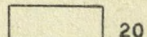
10

okopowy

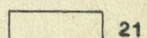
19

przemysłowy

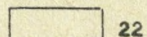
20

pastewny

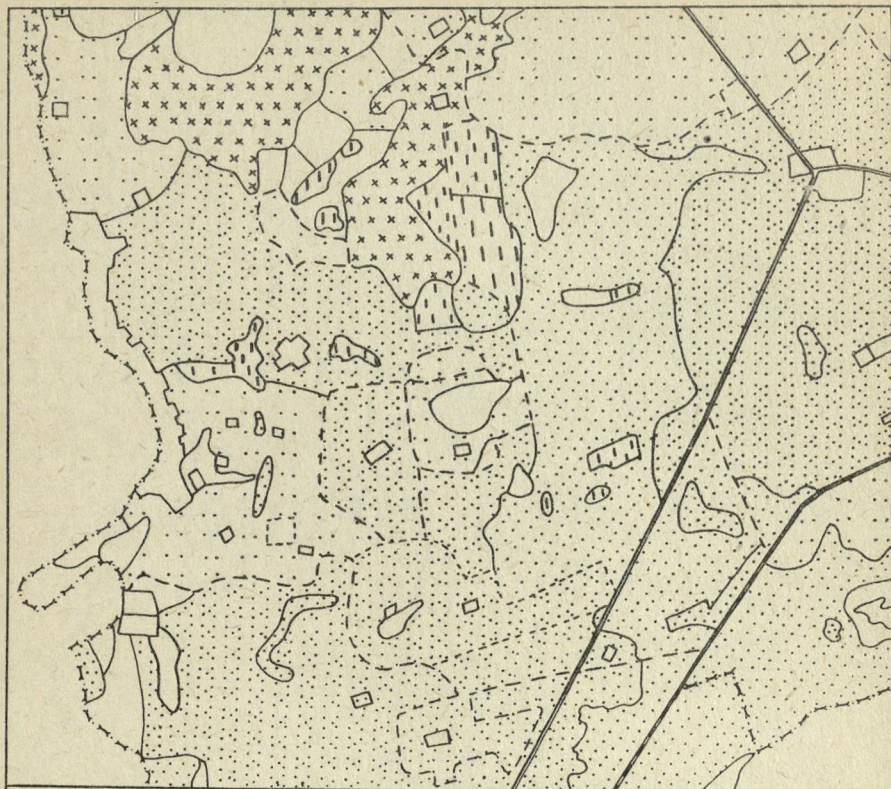

21

ogrodniczy

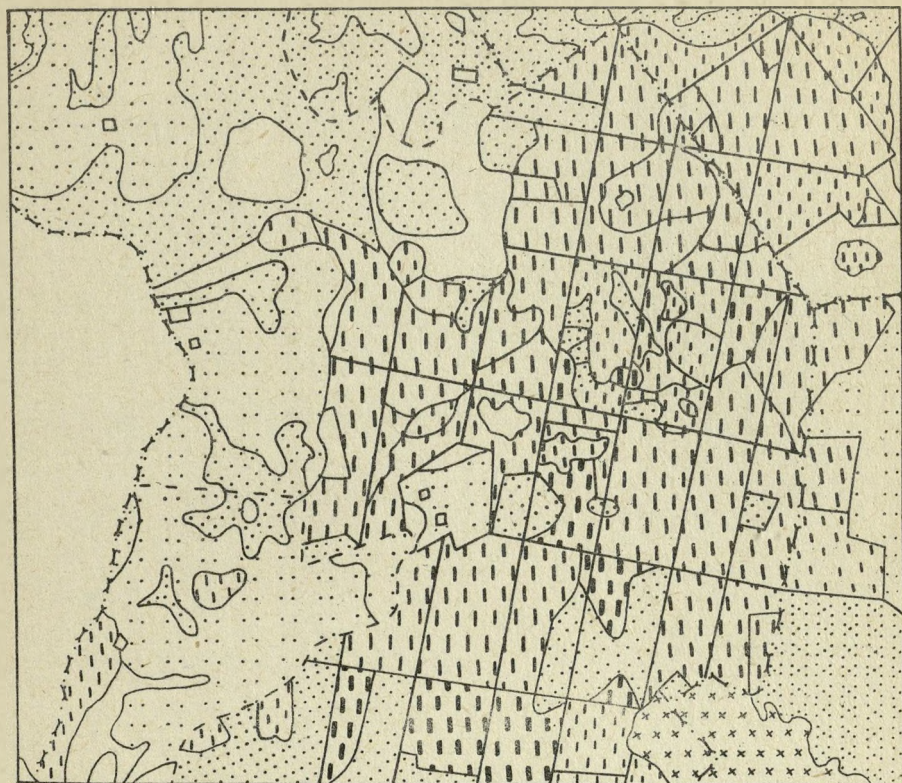

22

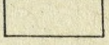
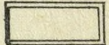
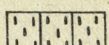
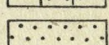
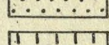
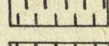
ŁĄKI I PASTWISKA

	Łąki		Pastwiska
Grondowe	☐ 4		☐
Zalewowe	☐ 3		☐
Bagienne	☐ 2		☐
Roślinność wodna	☐	Zmeliorowane	☐
	☐	Zniszczone	☐

LASY

bór suchy	
" świeży	
" wilgotny	
lasobory borealne	
" średnio- średnio- polskie	
grond typowy	
dąbrowa	
ols olszynowy	

monokultury	
tereny niezalesione	
samosiewy na pastwiskach łące lub ugorze	
młodniki	
strągowina	
rębny i bliskorębny	
starodrzew	